

நாட்டுப்பாடல்கள்

★

வெள்ளவத்தை
மு. இராமலிங்கம்

“அயோத்தியா”
10, ஹாம்ஸ் வலியு, வெள்ளவத்தை

சுதந்திரன் பத்தாண்டு நிறைவு மலரிலிருந்து
மலுபிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது

சிறந்த தமிழ் அறிஞர்

வெள்ளவத்தை மு. இராமலிங்கம், ஈழத்தில் இன்று வாழும் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்களில் ஒருவர். அவர் தமது வாழ் நாளைக் கிராமிய இலக்கிய வளர்ச்சியில் அர்ப்பணித்திருக்கின்றார். நாட்டுப் பாடல்கள் என்றால் அவருக்கு உயிர். ஒரு நாட்டுப் பாடலைத் தேடிப் பெறுவதற்காக காட்டுப் பாதையில் பல கல் தூரம் கால் நடையாக நடக்கவும் தயாராய் இருக்கும் உளப் பாங்கு அவருடையது.

இங்கு ஒன்றும் அங்கு ஒன்றுமாக உதிர்ந்து கிடக்கும் பவளமல்லிகை மலர் போன்ற நாட்டுப் பாடல்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்துச் செப்பணிட்டு அவற்றினூடே கற்பனை யென்னும் நாரைப் புகுத்தி அற்புதமான ஆரம் படைத்துத் தமிழணங்கின் பாதத்தில் பயனை எதிர்பாராது சமர்ப்பித்துக் களிக்கும் திருப்பணியில் அவர் ஈடுபட்டிருக்கின்றார். இன்றுவரை அவர் வெளியிட்டுள்ள நாட்டுப் பாடல் பிரசுரங்கள் எண்ணில. வேறுபல இலக்கிய நூல்களுக்கும், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளுக்கும், நாடகங்களுக்கும் ஆசிரியர் அவர்.

அரசாங்க ஊழியராய் இருந்து கொண்டு தமது பொருளையும் நேரத்தையும் செலவிட்டு இவ்வளவு தூரம் தமிழ்பணி செய்யும் இந்த யெரியாரைத் தமிழ் இனம் உரிய காலத்தில் கௌரவித்துப் போற்ற வேண்டும்.

எஸ். டி. சிவநாயகம்
ஆசிரியர்
சுதந்திரன்

194 ஏ, தட்டா தெரு.
கொழும்பு-12
2-7-1957.

நாட்டுப் பாடல்கள்

(வெள்ளவத்தை மு. இராமலிங்கம்)

நாட்டுப்பாடல் என்றால் என்ன? இவ்வினாவை எழுப்பிப் பர்ருங்கள் படித்தவர்களிடமும் படியாதவர்களிடமும். படித்தவர் சர்வகலாசாலைப் பட்டங்கள் பல பெற்றிருக்கலாம். ஆயினும் இத்துறையில் சிறிதும் பயிலாதவராயின் அவரும் படியாதவருக்குச் சமமே. ஆகையால் இவ்வினாவிற் குச்சரியான விடை தருபவர்களை உங்கள் கைவிரலில் எண்ணிவிடுவீர்கள். இவ்வளவு தூரம் நாம் சீர்திருந்தியிருந்த போதும், கலைத்துறைகளில் நாம் இன்னுபாராமுகமாயிருத்தல் நம் குறையேயாகும். நாடு முன்னேற வேண்டுமாயின் மக்கள் முன்னேற வேண்டும். தாம் தாம் கற்கும் கல்வியே பெரிது என்றிருத்தல் கண் மூடித்தன்ம் ஆகும். அயலான் கற்கும் கல்வியையும் ஓரளவிற்கு மதித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு மதித்து நடந்தால், இவ்வினாவிற் கு விடை பலரும் தரக்கூடியவராவர். நாட்டுப்பாடல் என்றால் ஒப்பாரிப்பாடல் என்றே பலரும் தம் மூளையில் ஆணிபோல் உறுத்தி வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். பாவம், அவர்கள் மூளையில் வேறு எதுவும் தட்டுவதில்லை. சிந்தனை சிறிது இருந்தால் வகைவகையான பாடல்களைக் காண்பர்.

ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் “சிறுவர்க்குரிய நாட்டுப் பாடல்கள் இன்னும் எனக்குக் கிடைக்கலாம். தேடிப் பார்ப்போம்” என்று சிந்தனை செய்துகொண்டு, என் நண்பர் ஒருவரின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். வீட்டு முற்றத்தில் கல்வியில்லாத கிழவி ஒருத்தி தன் கால்களை நீட்டிக்கொண்டு நிலத்தில் இருந்தாள். ‘அஞ்ச வயதுப் பிள்ளைக்கு ஐம்பது வயதுப் பெண் கால் முடக்க வேண்டும்’ என்றே, ‘சாண் பிள்ளையர்னாலும் ஆண் பிள்ளை’ என்றே என்னைக்கண்டதும் அந்த அம்மையார் தன் கால்களை முடக்கிக்கொண்டு என்னைப்பார்த்து முகமலர்ந்தாள். அவள் ஒடுக்கமும் முகமலர்ச்சியும் என்

மனத்தை அவள்பால் இழுத்தன. இந்த மூதாட்டியுடன்
இரண்டொரு சொல் பேச எண்ணி,

எந்த ஊரு, எந்தத் தேசம்
எனக்கறியச் சொல்லுமம்மா?

என்று கேட்டேன்.

வடக்கே வடதேசம்
வாழறது பலாங்கொடை

என்றாள் அம்மூதாட்டி. நான் கேட்ட கேள்வியும் அவள்
சொன்ன மறுமொழியும் ஓர் அழகிய நாட்டுப் பாடலாகி
விட்டது. இப்போது முழுதையும் தருகிறேன்.

எந்த ஊரு, எந்தத் தேசம்,
எனக்கறியச் சொல்லுமம்மா?

வடக்கே வடதேசம்
வாழறது பலாங்கொடை

இதுதான் நாட்டுப்பாடல். இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களிலே
தாம் சமயோசிதமாக நாட்டுப் பாடல்கள் உருவாகின்றன.
முதல் இரண்டடிகளையும் நானே இயற்றவில்லை. நான் முன்
னர் அப்பகுதியைப் பிறரிடம் கேட்டு மனப்பாடம் பண்ணி
யிருந்தேன். அதனால் இந்தக் கிழவி மிச்சத்தைத் தருமோ,
எவ்வகையில் தரும், என்று பரீக்ஷிக்கவே போக்கடி போக்காய்க்
கேட்டேன். கிழவிக்கு உள்ள இயற்கை அறிவும் கவி உள்ள
மும் தக்க இடங்கண்டபோது, இனிமையும் எளிமையும்
கருத்துத் அமைந்த பாடலைக் கிளப்பியன.

நாட்டுப்பாடலை யார் பாடினார்? என்று எவராவது ஒரு
வீடு எழுப்பினால் நீங்கள் இலேசாய் விடை கூறிவிடலாம்.
கல்வியில்லாத கன்னியர்கள், மங்கையர்கள், தாய்மார்கள்,
தொழிலாளர்கள் என்னும் இன்றோரன்னவர்களில் எவரே
னும் நாட்டுப் பாடல்களைப் பாடிவிடலாம்.

இனி, அவர்கள் எப்படிப் பாடினார்கள்? சிரிப்பு வரக்
கூடிய உணர்ச்சியானது ஒருவன் ஒருத்தியின் உள்ளத்தில்
எழும்போது ஹாஸ்யப் பாடல் உதயமாகும். இவ்வாறே
அழகை அடங்காமல் எழும்போது ஒப்பாரிப்பாடல் உதய
மாகும். உவகை ஒடும்போது காதலரிடையே காதல் பாடல்
உதயமாகும். எவரையேனும் பழிக்கும்போதும், எதனையே
னும் கண்டு அஞ்சும்போதும், எதனையேனும் அதிசயப்படும்

போதும், எவரோடேனும் கோபிக்கும்போதும் அந்த அந்தச் சுவைப் பாடல் உதயமாகும். இவற்றிற்கு உதாரணங்கள் பின்னர் வரும்.

இப்பாடல்களில் புலமையோ, கவித்திறனோ, காண்பதற்கில்லை. எனினும் இத்தகைய பாடல்களில் உணர்ச்சி உண்டு; ஓசை உண்டு; இன்பம் உண்டு; இயற்கை மணம் உண்டு; சுருங்கச் சொல்லின் ஜீவன் உண்டு.

நாட்டுப் பாடல்கள் எத்தனை அடிகளால் வந்தாலும், பொருள் எளிதில் விளங்கும். சிற்சில பாடல்களில் வினாவும் விடையும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கும். வினா நேர் நேராய் இராது, விடையும் அப்படியே இருந்தும், அவற்றின் பொருள் மனதில் எளிதில் தட்டாமல் போகாது.

பாமர மக்களின் உள்ளத்தில் பொங்கியெழும் உணர்ச்சியின் உருவங்களைப் பார்க்க வேண்டுமெனின் கிராமங்களிலே தாம் சுத்தமாகப் பார்க்கலாம். ஒரு கிராமத்தில் பசியினால் வரும் கோபத்திற்கு ஓர் பாடல் உருவாகின்ற தன்மையைப் பாருங்கள்.

ஓர் ஊரில் ஓராண்டு பஞ்சம் ஊரை வாட்டியது. கூடையில் நெல்லுக் கட்டிவைத்திருந்தவர்கள், கூடையை அவிழ்த்து ஒருநேரம் சோறு உண்டு வந்தார்கள். நெல்லு இல்லாதவர்கள் வரகு, குரக்கன், தினை, சாமி முதலிய தானியங்களை உண்டு வந்தார்கள். அவைதாழு மில்லாதவர்கள் இலை குழைகளை அவித்து உண்டார்கள். ஊர் முழுவதும் இலை குழைகளை உண்டு வந்ததனால் செடிகளும் வறிதாயின. அதன் பின்னர் மக்கள் காரை இலையை அவித்துக் குடித்து வந்தனர். ஏழை எளிய மக்கள் மிகவுங் கஷ்டப்பட்டனர்.

ஒரு வேளாளன் மட்டும் தன் வயலில் கீரை விதைத்து, அதனைக் காலையும் மாலையும் காவல் செய்து வந்தான். அவனுக்குக் கூலி வேலை செய்து வந்த பள்ளரின் மனைவிக்கு அந்தக் கீரையிலே ஒரு கண். வேளாளனோ அவன் செய்த வேலைக்கு அன்றன்று சம்பளங்கொடுத்து வந்தான். பள்ளன் மனைவி தன் கணவனைப் பார்த்து “ஓடியோடி வேளாளனுக்கு வேலை

செய்கிறாயே, அந்தக் கீரையில் ஒரு பிடி வாங்கி வரக் கூடாதா?" என்றாள்.

பள்ளனுக்கும் அந்தக் கீரைமேல் ஆசை இல்லாமல் இல்லை. பசியால் வாடும் சனங்களுக்கு வேளாளனும் பகிர்ந்து கொடுத்துச் சாப்பிடலாம். ஆனால் அவன் கொடுக்கமாட்டான் என நினைத்து வாளாவிருந்தான் அப்பள்ளன். தன் மனைவிக்கு என்ன சொன்னான் தெரியுமா?

காரை கிடைக்காத

காந்தாரப் பஞ்சத்தில்

கீரை கொடுப்பானே

கீழ் சாதி வெள்ளாளன்.

காந்தாரம் என்பது பெருங்காடு. காடு கூட மழையில்லாப் பஞ்சத்தால் கருகிப் போய்விட்டதாம். பஞ்சம் கொடிய பஞ்சம் என்பது அவ்னுடைய கருத்து.

அதே கிராமத்தில் கிரிப்புச் சுவைக்கு ஓர் பாடல் உதயமாகின்ற விதத்தைப் பாருங்கள்.

அயல் வீட்டுப் பள்ளனுக்கு மனைவியர் இருவர். முதலில் ஒரே வீட்டில் பெண்கள் இருவரும் இருந்து வந்தனர். பின்பு அதே வளவில் இரண்டு வீடுகள் கட்டி இருவரையும் புறம்பாக இருத்தினான். உழைப்பை எல்லாம் இரண்டாம் மனைவிடம் கொடுக்கிறான் என்று முதல் மனைவி கோபித்தாள். பெண்கள் இருவருக்கும் சக்களத்திப் போர் உண்டாயது. கணவனும் நோயாளியாகி உழைப்புப் பிழைப்பில்லாமல் இருந்தான். அந்நிலையிலும் மனைவியர் அவனோடு ஒரு நாள் சண்டை போட்டனர். அயல் வீட்டுப் பெண் அச்சண்டையை தன் வேலியருகில் நின்று கேட்டாள். வயலில் வேலை செய்து வீட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்த அவள் கணவன், "அயல் வீட்டில் என்னடி சத்தம்?" என்று கேட்டான். அவள் அதற்கு விடையாக

அரிசி விற்கிற விலையிலே

அவர் கிடக்கிற கிடையிலே

இரண்டு பெண்டாட்டி ஆசை

இழுபடுகுதே மீசை

என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.

இனி, மலை நாட்டுப் பாடல்களை அறிய முக்கியமாகக் கண்டிக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

மலையா முழுவதையும் யாழ்ப்பாணத்தவர் சிங்கப்பூர் எனச் சொல்வது போலவே இலங்கையிலுள்ள மலைப்பிரதேசங்களைக் கண்டிச் சீமை என இந்தியர் சொல்லி வந்தனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆங்கிலேயர், இலங்கையைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் இந்தியத் தொழிலாளர்களை இங்கே கொண்டுவந்து, வேலை செய்வித்து, தேயிலை ரப்பர் தோட்டங்களைத் திறந்தனர். அப்போது புகையிரதப் பாதையும் இல்லை. பகிரங்க வீதிகளும் இல்லை. அக்காலத்தில் மலைநாட்டினில் எழுந்த கவி ஒன்று இது.

அட்டைக் கடியும்
அரிய வழி நடையும்
கட்டை இடறுதலும்
காணலாம் கண்டியிலே.

மலைநாட்டில் அட்டையானது இரத்தத்தைக் குடிக்கக் காலால் ஏறிவிடும். புகையிலையை வாயிலிட்டு ஊறிய எச்சிலை அட்டையில் துப்பி அதனைக் கழற்றினர். காடு வெட்டிய கட்டைகாலை இடறியது.

அட்டைக் கடி இன்றும் உண்டு. அரிய வழி நடையைப் யற்றி இன்றொரு பாடலும் உண்டு.

ஏற்றமடி பெத்துராசி;
இறக்கமடி கொட்டியாகலை;
தூரமடி தொப்பித் தோட்டம்
தொடர்ந்து வாடி நடந்துபார்ப்போம்.

இப்பாடல் தெம்பாங்கு மெட்டில் அமைந்திருந்த போதும் இதனை வழி நடைச் சிந்து என்பர். பெத்துராசி, கொட்டியாகலை என்பன டிக்கோயாப் (Dickoya) பிரிவில் பொகவந்தலாவை (Bogawantalawa) யிலுள்ள இரு தேயிலைத் தோட்டங்களின் தமிழ்ப் பெயர்கள் ஆகும். இத்தோட்டங்கள் கடல் மட்டத்திலிருந்து எத்தனை அடி உயரம் என்று அரசினர் அளந்து அறியுமுன்னர் எழுந்த கவி இதுவாகும்.

பெத்துராசித் தோட்டம் (Fetteresso Group) கடல் மட்டத்திலிருந்து 5300 அடி உயரத்திலிருக்கின்றது. கொட்டியா

கலை தோட்டம் (Kotiyagala Estate) கடல் மட்டத்திலிருந்து 4100 தொடக்கம் 5600 அடிவரை உயரத்தில் இருக்கின்றது. தொப்பி தோட்டம் (Hatton Estate) கொட்டியாகலையிலிருந்து 14 மைல் தூரத்தில் இருக்கின்றது. எனவே அநுபவத்திலிருந்து எழுந்த நாடோடிக் கவிஞனின் மதிப்புக்கும் அரசாங்க அளவைக்காரரின் கணக்குக்கும் வித்தியாசமே இல்லையென்பது தெளிவாகின்றது.

இனி, மட்டக்களப்புப் பாடலைப் பார்ப்போம். மட்டக்களப்புக் கிராமங்களில் நிலவு பொழியும் இரவு வேளையில் கிராமமக்களுக்கு உற்சாகம் பிறந்துவிட்டால், அவர்கள் வாக்கினின்றும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கவிகள் உருவாகின்றன. மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்களில் முதல் ஸ்தானம் வகிப்பது கவி ஆகும். அங்கே சூடு மிதிப்பதில் கமக்காரன் ஒருவன் தான் படும் கஷ்டத்தைத் தன் மனைவிக்குத் தூதாகச் சொல்லி விடுகின்றான்.

மட்டக்களப்பு மக்களில் அநேகர் குடியிருப்பது ஓரிடம், சேனை செய்வது இன்னொரிடம். சேனையிலிருந்து குடி மனைக்கும் குடிமனையிலிருந்து சேனைக்கும் போவார் வருவார் உண்டு. தபாலுந் தந்தியுந் தற்காலஞ் செய்யுந் தொழிலை தனி வழி செல்லக்கூடிய ஆட்களே அக்காலஞ் செய்துவந்தனர்.

சூடுபோட்டு நெல்லுத் தூற்றிக்கொண்டு நின்றான் ஒருவன். “உன் மனைவிக்கு ஏதும் சொல்ல வேண்டுமா?” என்று கேட்டான் குடிமனைக்குச் செல்லும் ஒருவன். நெல்லைத் தூற்றிக்கொண்டே,

சொல்லிடுகா தோழே, அந்தத்

தோகை மயிலாளோடே,

சூடு போட்டு நெல்லுத் தூற்றிக், கலை

தொல்லைமீலே நிக்கேனெண்டு.

என்றான் அவன்.

இனிக் குறையிரத்தல் வருகின்ற விதத்தைக் காட்டுகின்றேன். பிள்ளை இல்லாத பெண்களை மலடி என்றும் இருளி என்றும் மறைமுகமாகவும் அவர்களுக்குக் கேட்கக்கூடிய

தாகவும் மற்றோர் பேசுவர். எனவே தமிழ் மக்களுள்ளும் இஸ்லாமிய மக்களுள்ளும் பிள்ளையில்லாக் குறை பெருங் குறையாகின்றது. வசைச் சொற்களால் மிகவும் மனம் நொந்த மட்டக்களப்புப் பெண் ஒருத்தி என்ன சொல்லுகின்றாள் என்று பாருங்கள்.

மண்டுருக் கந்தா, என்
மனக் கவலை தீர்த்தாயெண்டால்
சாகுமளவும் உன்னைச்
சாமியென்று கும்பிடுவேன்.

என அழுதழுது அல்லும் பகலும் வரம் வேண்டுகிறாள் அவள். மட்டக்களப்பில் மண்டுர் ஒரு கிராமம். வயல்களாலும் ஓடைகளாலும் சூழ்ந்த கிராமம். பால் தயிர் எப்பொழுதும் கிடைக்கும் அங்கே, சைவ நன் மக்கள் வாழும் பதி அது. அருட் பெருங் கடல் கோயில் கொண்டிருக்கும் பதியும் அது.

இனி, சில மைல்களுக்கப்பால் முஸ்லிம் கிராமத்தில் இஸ்லாமியப் பெண் ஒருத்தி மாலையில் வீட்டுக்கு விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டு,

மாலை விளக்கெரிய
மணவாளன் சோறு தின்னப்
பாலன் விளையாட, ஒரு
பாக்கியந்தா ஆண்டவனே.

என ஒவ்வொரு மாலைத் தொழுகையிலும் அழுதழுது வேண்டுகின்றாள்.

இனி, சோடிக் கவிகள் வரும் வகையைப் பாருங்கள். தெம்பாங்குப் பாடல்களிலும் மட்டக்களப்புக் கவிகளிலும், ஆடவர் பேச்சு, பெண்டிர் பேச்சு, எனும் சோடிக் கவிகள் உண்டு. இவைகளை ஆண் கலை, பெண் கலை என்பர் மட்டக்களப்பு மக்கள்.

செங்கலடிக்கு அணித்தாயுள்ள ஒரு சிறு கிராமத்தில் ஓர் ஏழைக் குடும்பம். புருஷன் கூலி வேலை செய்வான். உழைப்பு இல்லாத நேரங்களில் உன்னிச்சைக் குளத்துக்குப்போய்

மீன் பிடித்து வருவான். பிடித்து வரும் மீனை அவன் மனைவி
 விற்றுவருவான். ஒருநாள் மாலை வீடு விட்டுச் சென்ற புருஷன்
 மறுநாள் மாலையாகியும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. இப்போது
 வருவான், பின்பை வருவான், காலை வருவான் என்று பார்த்த
 வண்ணம் அவனுடைய மனைவி அவனை வீட்டு வாசலில்
 காத்து இருந்தாள். மூன்றாம்நாள் மாலைப்பொழுதில் வெறுங்
 கையுடன் வீடு வந்தான். இப்படிப்பட்ட வேளையில் ஒரு
 பெண் என்ன சொல்வாளோ, அதனையே அவளும் சொல்லி
 விடுகின்றாள்.

ஊரிலே பிழைப்பில்லாமல்,
 உன்னிக்கையில் மீன் பிடித்துக்
 காறிலே திரும்புவாயெண்டு
 காத்திருந்தேன் இந்தமட்டும்.

‘பஸ்’ வண்டியைக் கார் எனச் சொல்லுவது கிராம வழக்கு.
 கணவனும் தான்பட்ட கஷ்டத்தைச் சொல்லுகின்றான். சொல்
 லும்பொழுது ஒரு சில சொற்களால் நீண்ட நிகழ்ச்சியைச்
 சொல்லிவிடுகின்றான்.

காத்திருந்து என்ன செய்ய?
 காற்றொழும்பி நான் புரண்டு,
 நேற்றிரவு சரி சாமம்
 நீந்திக் கரை சேர்ந்தேனடி.

இதனால் மீன் பிடிப்போர் படும் அவலங்கள் தெளிவாகிந்
 தன. இரண்டு அடிகளில் தன் மனைவியின் துயரத்தை மாற்றும்
 மார்க்கம் தனக்கு இல்லையென்று இரக்கத்துடன் ஓரடியில்
 சொல்லி புயல் எழும்பியதனால் தான் குளத்தில் விழுந்து புரண்
 டோடித் திசை மாறிப் பின்பு கரை சேர்ந்ததனையும் மீத
 மூன்றடிகளில் சொல்லி விடுகின்றான்.

நாடோடிப் பாடல்கள் சில சந்தர்ப்பங்களிலே தாம் உதய
 மாகின்றன என்று முன் சொன்னேன். இவை தனிப்பாடல்
 களாகவும்வரும், கதையோடு தொடர்பு பூண்டும் வரும். கதை
 யோடு வருவதனை ஆங்கிலத்தில் ‘பலட்’ (Ballad) என்பர்; வங்க
 மொழியில் ‘கீத காதா’ என்பர்; தெலுங்கில் ‘கிராமகீதம்’
 அல்லது ‘பதம்’ என்பர். இது காதல், வீரம் முதலிய அருள்
 செயல்களைக் கதையாகக்கூறும் ஒரு சிறு பிரபந்தம்.

ஒரு தகப்பனுக்கு முதல் தாரத்தால் ஈர் ஆண் மக்களும், இரண்டாந் தாரத்தால் ஒரு பெண்ணுமாகப் பிள்ளைகள் மூவர் இருந்தனர். தகப்பனுக்கும் தமையன்மாருக்கும் தினமும் வயலுக்கு உணவு கொண்டு சென்று கொடுத்து வந்தாள் அந்தப் பெண். ஒரு நாள் ஆற்றைக் கடக்கும் போது அவள், வாளை மீனுடன் விளையாட, அஃது அவள் காலைக் கிழித்து விட்டது. உண்மையைத் தாய்க்கு உரைத்தால், தாய் தன்னைத் தண்டிப்பாள் எனப் பயந்து, எப்போதும் தன்னுடன் சண்டையிடும் சின்னண்ணன் அந்தக் காயத்தை உண்டாக்கினான், என ஒரு பொய்யைச் சொல்லித் தாயிடம் தப்பிக் கொண்டாள்.

முதல் தாரத்து இரண்டாவது மகனுக்கு நஞ்சுப் பணிகாரம் சுட்டுக் கொடுத்துத் தன் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டாள் சிற்றன்னை. அவனைப் புதைத்த விடத்தில் ஒரு பூ மரம் உண்டாகிப் பூத்துச் சொரிந்தது. தன் மகளின் விவாக தினத்தன்று அப்பூ மரத்தில் பூப் பறிக்கச் சென்றாள் சிற்றன்னை. அப்போது அப்பூ மரத்திலிருந்த பூக்கள் மறைந்தன. பூ மரத்தைப் பார்த்து பூத் தரும்படி வேண்டினாள். அந்தப் பூ மரம்.

பூவுந் தருவேன் தாயே
 பூ வழகும் பார்ப்பேன் தாயே
 மாலை தருவேன் தாயே
 மாம்பழகும் பார்ப்பேன் தாயே
 வாளை கிழித்ததல்லோ
 வட துருவம் போனதல்லோ
 சின்னண்ணன் கிழித்ததென்று
 சொன்னாளே பாதகத்தி

என்று கூறிய பின்னர் பூக்கள் கொடுத்ததாம்.

இந்தக் கதை சில மாற்றத்துடன் மட்டக்களப்பில் வழங்கி வருகின்றது. ஒரு தாய்க்குப் பிள்ளைகள் மூவர். தங்கை உடுத்தியிருந்த பாவாடையை ஒரு முள் வாழை கிழித்து விட்டது. சின்னண்ணன் கிழித்து விட்டானெனப் பொய் சொல்லித் தப்பினாள். தங்கையின் கலியாணத்தன்று தாயார் பூப் பறிக்கச் சென்ற போது பூ மரத்தில் பூக்கள் மறைந்தன. பின்பு அவை தோன்றின. பூ மரம் தன் தயாருக்குப் பூக் குகாடுக்க மனமில்லாது நின்றதை அறிந்த மூத்த மகன் தானே போய்ப்பூமரத்தினிடம் பூக் கேட்டான்.

பூத்தாரும் பூத்தாரும்
 புண்ணியனே பூத்தாரும்
 செல்வத்தாற் தங்கச்சிக்குச்
 செல்லக் கலியாணமாம்
 வரிசையால் தங்கச்சிக்கு
 வரிசைக் கலியாணமாம்.

பூ மரம் அவனுக்கு விடை கூறுகின்றது: விடை கூறுகையில்
 தாயாருடைய குற்றத்தையும் எடுத்துச் சொல்லுகின்றது.

பூவும் நான் தருவேன்
 பூ மணமும் நான் பார்ப்பேன்
 மாலையும் நான் தருவேன்
 மலர் மணமும் நான் பார்ப்பேன்
 கோல நீலக் கண் தாங்கி
 துகிலுடுத்துப் போகையிலே
 வட தெருவே நின்ற
 வாழை கிழித்திடவே
 சின்னண்ணன் கிழித்த தென்று
 சொன்னாளே நெட்டுரி
 நெட்டுரி பெற்ற ஆத்தை
 நஞ்சையிட்டுக் கொள்ளுளே'

ஊருக்கு ஊர் பாடல்களும் உருக்குலைந்தும், கதையும்
 மாறியும், விரிந்தும் கருங்கியும் வழங்கி வருவது ஊன்றி நோக்கத்
 தக்கது.

இனி நாட்டுப் பாடல்கள் நமக்கு எந்த வடிவில் வருகின்றன
 என்று பார்ப்போம். தலை முறை தலை முறையாக இவை
 பாமர மக்களால் மனனம் பண்ணப்பட்டு வந்தன. பாடி
 ஆடியும் கேட்டுமே நம் முன்னோர் இவற்றை வழக்கில் கொண்டு
 வந்தனர். பரம் பரையாக இன்றும் அப் பாடல்கள் வழங்கி
 வருகின்றன.

ஆயினும் ஆதியில் நாட்டுப் புலவன் பாடிய பாடலுக்கும்
 இப்போது கிடைக்கும் பாடலுக்கும் சில விடங்களில் வேற்
 றுமையுண்டு. ஆளுக்கு ஆள் பாடும் போது சில சொற்கள்
 வேறுபட்டன. இனி ஊருக்கு ஊர் பாடல்கள் சென்ற போதும்
 பழக்க வழக்கங்கள் காரணமாக அவை சிதைந்தன.

இவை நாடு எங்கணும் பரவி நிலவுந் தன்மையன. எனவே இவற்றை நாடோடிப் பாடல்கள், நாடோடிக் கதைகள், நாடோடி இலக்கியம் என்பர். இனி இவை ஒரு நாடு விட்டு ஒரு நாடு ஓடும் போதும் சிறிது உருக் குலைகின்றன. சில காலத்தில் இவை எல்லோருக்கும் பொதுவாகி விடுகின்றன. அதனால் இடைச் செருகல்களை இவற்றின் இடையிடையே காணலாம்.

சில பாடல்களை உதாரணமாகக் கொண்டு, நாட்டுப் பாடல்கள் ஆளுக்காள், ஊருக்கூர், நாட்டுக்கு நாடு ஓடிய போது எங்ஙனம் அமைப்பில் மாறியன என்று பார்ப்போம்.

சின்னச் சின்ன வண்டி கட்டிச்
சிவத்த மாடு ரெண்டு பூட்டி
வாழைக்காய் பாரமேற்றி
வாராண்டி உன் புருஷன்.

என்பது யாழ்ப்பாணத்தின் சில பகுதிகளில் வழங்கி வரும் ஒரு தெம்பாங்குப் பாடல். ஏற்றி வரக் கூடிய பண்டங்கள் எத்தனையோ இருக்கத் தக்கதாக வாழைக்காயை மட்டும் ஏன் ஏற்றி வருகிறான் என்பது தெளிவாக வில்லை. எப்போதாவது வாழைக்காய் அவ்வளவு மலிவாகக் கிடைத்ததுண்டா? எனவே பாடலின் மூன்றாமடி உருக் குலைந்து வழங்குகின்றது என்பது ஒரு தலை. எனினும் அப்பாடமே இந்திய நாட்டில் அச்சேறி விட்டது. எனக்கு இலங்கையில் கிடைத்த பாடம் இது.

சின்னச் சின்ன வண்டி கட்டிச்
சிவத்த மாடு ரெண்டு பூட்டி
வண்டி முட்டப் பாரமேற்றி
வாராண்டி உன் புருஷன்.

சந்தைக்குப்போகின்றவர்கள் பலதும் பத்தும் வாங்கி வருவது வழக்கம். 'ஆகவே வண்டி முட்டப் பாரமேற்றி' வருகிறான் என்பது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கின்றது. நம் நாட்டுப் பாடத்தில் துடிக்கும் ஜீவன் இருக்கின்றதா இல்லையா என்பதை நீங்களே சிந்தியுங்கள்.

இனி, உரு மாறிய பாடலுக்கு வேரோர் உதாரணந்தருகின்றேன்.

மாடுமோ செத்தல் மாடு
 வண்டியுமோ ஓட்டை வண்டி.
 மாடிழுக்க மாட்டாமல்
 மாய்கிருண்டி உன் புருஷன்.

என்பது யாழ்ப்பாணத்தின் சில பகுதிகளில் வழங்கி வரும் இன்னொரு தெம்பாங்குப் பாடல். இப்பாடலில் ஓசையின்பம் ஒரு சிறிதும் இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டும். அல்லாமலும் முதலாம் அடிக்கும் இரண்டாம் அடிக்கும் இடையே பொருளில் முரண்பாடும் இருக்கின்றது.

மாடுமோ செத்தல் மாடு
 மணலுமோ கும்பி மணல்
 மாடிழுக்க மாட்டாமல்
 மாய்கிருண்டி உன் புருஷன்.

என்பது இந்தியாவின் அச்சிட்ட பாடம். ஒரு வண்டிக்காரனைப் பற்றிப் பரிகாசமாக அவன் மனைவியிடம் வேறொருத்தி சொல்வதாக அமைந்திருக்கும் இப்பாட்டில் வண்டிக்காரனுக்கிருக்கும் மாய்ச்சல் தெளிவாக இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் வேறே ரிடத்தில் எனக்குக் கிடைத்த பாட்டு வருமாறு.

மாடுமோ செத்தல் மாடு
 மணலுமோ கும்பி மணல்
 மாடிழுக்க மாட்டாமல்
 தானிழுத்து மாய்கிருண்டி.

மணற் பாதைகளில் சில்லினைக் கையால் உருட்டி மாட்டுக்கு உதவி செய்வது வழக்கம். “உன் புருஷனும் ஒரு மாடு” என்று சொல்லாமல் சொல்லும் போதுதான் பரிகாசத்தின் பண்பு புலப்படுகின்றது. ஆகையால் இருவர் மூவர் தரும் பாடல் ஒரே மாதிரி இராது என்பதனை நினைவில் வையுங்கள்.

இனி நாட்டுப் பாடலில் கால வரையறை சிறிது செய்வோம். நாட்டுப் பாடல்கள் எக் காலத்தில் யாரால் இயற்றப்பட்டன எனக் கூறுதல் முடியாது. இவை பழைய காலத்திலிருந்து வழங்கி வருவனவாயுமிருக்கலாம், சமீபகாலத்தில் எழுந்தனவாயுமிருக்கலாம். இவை பாமர மக்கள் வாயில் வழங்கும் பரம் பரைச் செல்வங்கள்.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக ஆடி வேல் விழா கொழும்பில் நடந்துவருவதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இந்த விழாவை யொட்டி எழுந்த கவியொன்று வருமாறு:

வருஷா வருஷமெல்லாம்
 வருகுதடி வெள்ளி ரதம்
 கதிரேசன் பேரைக் சொல்லிக்
 கையெடுப்பார் கோடி சனம்

பாடுஞ் சக்தியும் அற்ப சொற்ப இலக்கணப் பயிற்சியு
 முள்ள குட்டிப்புலவர்கள் பலர், காலத்துக்குக் காலம் கிராமங்
 களில் தோன்றி, தம் உள்ளத்து உணர்ச்சி வாயிலாகத் தாம்
 கண்ட காட்சிகளையும், கர்ண பரம் பரையாக வழக்கும் ஊர்
 வரலாறுகளையும் மக்களின், வீரப் பிரதாபங்களையும், காதல்
 நிகழ்ச்சிகளையும், அபூர்வ சம்பவங்களையும், புராண இதிகாசப்
 பொருள்களையும், நாட்டு மக்கள் மனனம் பண்ணிப் பாடவும்
 ஆடவும் கூடிய பாடல்களாக இயற்றியிருக்கின்றனர். காலஞ்
 சென்ற யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்கள்
 தொகுத்து வெளியிட்ட மட்டக்களப்பு வசந்தன் கவித் திரட்டு
 பாடல்கள், அச்சேரூப் பள்ளுகள், குறவஞ்சிகள், நாடகங்கள்
 சிந்துகள், இதர பிரபந்தங்கள் இவ்வகையைச் சார்ந்தவை
 வெனக் கொள்ள இடமுண்டு.

சேரன் செங்குட்டுவன் தன் தலை நகராகிய வஞ்சியிலே
 கண்ணகிக்குக் கோயில் அமைத்து விழாக் செய்த காலத்திலே
 இலங்கை அரசன் கயவாகுவையும் அவ் விழாவிற்கு அழைத்
 திருந்தான். கண்ணகித் தெய்வத்தின் அற்புதங்களைக் கண்ட
 கயவாகு இலங்கைக்கு வந்தவுடன் இலங்கையிலும் அக்
 கண்ணகித் தெய்வ வணக்கத்தை உண்டு பண்ணிப் பெரு
 விழாச் செய்தான். அக்காலந் தொட்டு இலங்கையில் நாட்டு
 மக்கள் பாடி வரும் கண்ணகியம்யன் சிந்தின் கடைசிப்பாடல்
 வருமாறு:-

மானாய்கர் செல்வியுனக்கோலமோலம்
 மாசாத்தார் மருகியுனக் கோலமோலம்.
 கோநாடர் காரி யுனக் கோலமோலம்
 கோவலன் பாரியுனக்கோலமோலம்
 தேனார் மொழிச்சியுனக்கோலமோலம்
 செட்டிச்சியம்மையுனக்கோலமோலம்
 காணர் குழலியுனக்கோலமோலம்
 கண்ணகித்தாயேயுனக்கோலமோலம்.

இது திருத்தப்பட்ட நாட்டுப் பாடலுக்கு, உதாரணமாகும்.

நாட்டுப்பாடல்களுக்கும் ஆடல்களுக்கும் உலகெங்கும் ஒரு புது மதிப்பு இப்போது ஏற்பட்டு வருகின்றது. இயற்கை அழகு, வசீகரம், இதய பாவம், உணர்ச்சிப் பெருக்கு ஆகியவை நிரம்பி வழியும் இந் நாட்டுப் பாடல்களைக் கலைஞர்கள் கண்டெடுத்து இலக்கிய மறு மலர்ச்சிக்கு ஆதாரமாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

எத்தனையோவகையான பாடல்கள் தமிழ் நாட்டில் உலவுகின்றன. வயலில் உழுகிறவர்கள், நாற்று நடுகிறவர்கள், அருவி வெட்டுகிறவர்கள், கிணறு வெட்டுகிறவர்கள், தண்ணீர் இறைக்கிறவர்கள், மீன் பிடிக்கிறவர்கள், ஓடம் விடுகிறவர்கள், வண்டி ஓட்டுபவர்கள், ஏனைய தொழில் மாந்தர்கள் குழந்தைகளைத் தாலாட்டுபவர்கள் சோறுட்டுபவர்கள், நிலாக்காட்டுபவர்கள், கிளியோட்டுபவர்கள், விளையாடுபவர். இழவு வினவுபவர்கள் பாடும் பாடல்களையெல்லாம் தொகுத்து வகைப்படுத்தி வெளியிடுவதில் நாம் இன்னும் சிரத்தைகொள்ளவில்லை.

பாமர மக்களின் உள்ளத்திலே ஆழ்ந்து பதிந்துள்ள பண்பாடே சொற் செல்வங்களாகப் பரிணமித்து வரும் இவற்றை பலரும் தேடி கண்டு எழுதித் தத்தம் மொழியிலுள்ள கலைகளை வளப்படுத்தி வருகையில், நாமும் சுவை மிக்க இப்பணியில் முழுப்பங்கெடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

நாட்டுப் பாடல்களைப் பாடுவோரும் வர வரக் குறைந்து கொண்டே வருகிறார்கள். நாள் ஆக ஆக இப்போது விடைக்கும் பாடல்களும் மறைந்து போய் விடும். எனவே நாட்டுப் பாடல்களைச் சேகரிக்கும் இத்தருணத்தை நாம் கைதவற விடக் கூடாது.

மக்கள் கவிமணி, மு. இராமலிங்கம்

“அயேசத்தியா”

வட்டுக்கோட்டை